

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 53 PŽ-5482/2020-4

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Ružice Omazić, suca izvijestitelja i Božene Zajec, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA IZA MEPLING d.o.o. u stečaju, Split, OIB 97199888619, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Anči Bašić, a nju punomoćnica, Marija Jerončić Mandić, odvjetnica u Splitu, protiv tuženika SVETICE-CENTAR d.o.o. Split, Gundulićeva 26, OIB 57501053709, kojeg zastupa punomoćnik Igor Grubišić, odvjetnik u Zagrebu, Zelinska 3, radi pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika i isplate, odlučujući o tuženikovo žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-17/20-22 od 13. studenog 2020., u sjednici vijeća održanoj 5. studenog 2021.

r i j e š i o j e

Ukida se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-17/20-22 od 13. studenog 2020. u točkama I., II. i u točki III. njene izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 611.562,50 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-17/20-22 od 13. studenog 2020. suđeno je:

„I. Utvrđuje se da je bez učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika MEPLING d.o.o. u stečaju Split, Sporazum o otkupu potraživanja zaključen između MEPLING d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelja-cedenta i SVETICE-CENTAR d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelja-cesionara zaključen dana 31. prosinca 2003., ovjeren kod javnog bilježnika Mire Rubić pod br. OV 203/04 od 14. siječnja 2004.

II. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana vratiti u stečajnu masu tužitelja sve imovinske koristi koje je stekao temeljem Sporazuma o otkupu potraživanja zaključen dana 31. prosinca 2003. i to iznos od 7.013.378,89 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1.3.2004.g. pa do 31.12.2007.g., od 1.1.2008.g. do 31.07.2015. po stopi od 15% godišnje, od 1.8.2015. do 31.12.2015. po stopi od 10,14% godišnje, od 1.1.2016. do 30.06.2016. po stopi od 10,05% godišnje, od

1.7.2016. do 31.12.2016. po stopi od 9,88% godišnje, od 1.1.2017. do 30.6.2017. po stopi od 9,68% godišnje, od 1.7.2017. do 31.12.2017. po stopi od 9,41% godišnje, od 1.1.2018. do 30.6.2018. po stopi od 9,09% godišnje, od 01.07.2018. do 31.12.2018. po stopi od 8,82% godišnje, od 1.1.2019. do 30.6.2019. do isplate po stopi od 8,54% godišnje, od 1.7.2019. do 30.6.2019. po stopi od 8,54% godišnje, od 1.7.2019. do 31.12.2019. po stopi od 8,11% od 1.1.2020. do isplate po stopi od 8,11% godišnje, od 1.7.2020. pa do isplate po stopi od 7,89% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotna poena.

III. Dužan je tuženik isplatiti tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 611.562,50 kn uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od presuđenja pa do isplate po stopi od 5,89% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. dok se za više traženo u iznosu od 531.062,50 kn zahtjev odbija kao neosnovan.“

2. Prvostupanjski sud je zaključio da je osnovan tužbeni zahtjev, budući da je iz izvedenih dokaza utvrdio da su ispunjene opće pretpostavke iz odredbe čl. 127. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ) i posebne iz čl. 131. st. 1. i čl. 136. SZ-a za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika, Sporazuma o otkupu potraživanja koji su Mepling d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelj-cedent i Svetice-Centar d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelj-cesionar sklopili 31. prosinca 2003., te da je na temelju čl. 141. st. 5. SZ-a tuženik dužan vratiti u stečajnu masu korist koju je stekao pobijenom pravnom radnjom odnosno isplatiti tužitelju iznos od 7.013.378,89 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

3. Tuženik je protiv navedene presude, u dijelu u kojem nije uspio u sporu, podnio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku. Predlaže da ovaj sud preinači prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu, podredno ju ukinе i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Potražuje žalbeni trošak u iznosu od 123.887,50 kn.

Žalbeni navodi svode se na sljedeće prigovore:

- prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje jer je pobijanom presudom naložio tuženiku da vrati u stečajnu masu imovinsku korist koju je stekao na temelju Sporazuma o otkupu potraživanja u iznosu od 7.340.928,21 kn, a da je u tom iznosu obuhvaćen i ovršni trošak u iznosu od 44.124,40 kn, koji je tuženik platio, pa se ne radi o stečenoj tražbini koju bi tuženik bio dužan vratiti u stečajnu masu. Nadalje, ističe kako je nakon naplate otkupljene tražbine, po izjavljenoj reviziji djelomično ukinuta presuda na temelju koje je tuženik naplatio otkupljenu tražbinu, te da je donesena pravomoćna presuda kojom je naloženo

tuženiku da vrati Republici Hrvatskoj, Ministarstvu obrane naplaćeni iznos od 3.120.030,34 kn, a da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio, kako je nedokazana ta tvrdnja jer tuženik nije dostavio u spis pravomoćnu presudu, iako iz spisa proizlazi da tužitelj tu činjenicu nije osporavao. Smatra da je dosuđeni iznos iz točke II. izreke pobijane presude trebalo umanjiti za navedene iznose, jer te iznose tuženik nije stekao na osnovu pobijanog sporazuma,

- prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da na temelju Sporazuma o otkupu potraživanja, iako se radi o naplatnom pravnom poslu, tuženik nije izvršio nikakvu protučinidbu tužitelju, te da suprotno proizlazi iz isprava u spisu. Poziva se na ugovore o asignaciji, preuzimanju ispunjenja i ističe kako je na temelju tih ugovora ispunio tužiteljeve obveze i smanjio njegov ukupni dug prema stečajnim vjerovnicima. Tvrdi kako je dostavio dokaze da je izvršio plaćanje iznosa od 1.250.000,00 kn kao protučinidbu za ustupljenu tražbinu po Sporazumu, kao i iznosa od 1.451.048,14 kn. Smatra valjanim dokazima o protučinidbi dostavljene ugovori o asignaciji i sporazume o preuzimanju ispunjenja, a ne knjigovodstvene isprave o izvršenim plaćanjima, kako smatra prvostupanjski sud,

- prigovara da je prvostupanjski sud propustio raspraviti i utvrditi je li Sporazum o otkupu potraživanja kao naplatni pravni posao sklopljen između bliskih osoba sklopljen u roku iz čl. 131. st. 3. SZ-a i je li stoga nastupila prekluzija prava na pobijanje,

- prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio iznos blokade računa tužitelja u vrijeme sklapanja sporazuma, jer je tuženik naknadno pribavio očevidnik o redoslijedu plaćanja FINA-e od 26. kolovoza 2004. iz kojeg proizlazi da je osam mjeseci nakon sklapanja pobijanog Sporazuma blokada računa tužitelja iznosila 4.818.887,35 kn, te smatra da je na tu okolnost trebalo izvesti dokaz financijskim vještačenjem,

- prigovara da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo pozivajući se na odredbe čl. 127., 131. i 136. SZ-a iako je po mišljenju žalitelja trebalo primijeniti odredbu čl. 131. st. 3. SZ-a i odbaciti tužbu kao nedopuštenu,

- prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo, jer je naložio tuženiku da na iznos koji mora vratiti u stečajnu masu plati kamate po stopi koja se primjenjuje na trgovačke ugovore, umjesto po stopi koja se primjenjuje na ostale odnose.

- prigovara odluci o trošku zbog odluke o glavnoj stvari.

4. Tužitelj je podnio odgovoru na žalbu kojim osporava žalbene navode u cijelosti te predlaže žalbu kao neosnovanu odbiti. Zahtijeva trošak odgovora na žalbu u iznosu od 89.600,00 kn.

5. Žalba je osnovana.

6. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst i 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, te je utvrđeno da je pravilna i zakonita osim u dijelu dosuđene kamatne stope.

7. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Sporazum o otkupu potraživanja sklopljen 31. prosinca 2003. između Mepling d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelja-cedenta i Svetice-Centar d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelja-cesionara, te zahtjev da tuženik vrati u stečajnu masu korist koju je stekao pobijanom pravnom radnjom odnosno da isplati tužitelju iznos od 7.340.928,21 kn.

8. Prvostupanjski sud je utvrdio sljedeće činjenice:

- da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem podnesen 9. siječnja 2009. te da je rješenjem poslovni broj St-1/09 od 4. rujna 2009. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem,

- da je tužitelj u vrijeme sklapanja Sporazuma o otkupu potraživanja bio nesposoban za plaćanje jer je prema potvrdi banke bio u neprekidnoj blokadi od 19. svibnja 1998. te da je na dan 1. travnja 2005. blokada iznosila 22.714.498,45 kn,

- da su Mepling d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelj-cedent i Svetice-Centar d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelj-cesionar sklopili 31. prosinca 2003. Sporazum o otkupu potraživanja, kojim je tuženik stekao tražbinu prema Republici Hrvatskoj, Ministarstvu obrane na temelju pravomoćne presude poslovni broj P-6500/98 potvrđene presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-1504/03-2 od 2. prosinca 2003.,

- da je tuženik u ovršnom postupku na temelju rješenja o ovrsi Općinskog suda u Splitu poslovni broj Ovr-236/04 od 1. ožujka 2004. naplatio otkupljenu tražbinu u ukupnom iznosu od 7.340.928,21 kn,

- da je Joško Bošnjak u vrijeme sklapanja sporazuma bio zastupnik po zakonu i član društva tužitelja i tuženika, dakle, radi se o bliskim osoba u smislu čl. 136. st. 2. SZ-a,

- da su u stečajnom postupku nad tužiteljem utvrđene tražbine vjerovnika prvog višeg isplatnog reda u iznosu od 768.578,33 kn i općeg isplatnog reda u iznosu od 9.699.933,65 kn, te da je ukupni iznos utvrđenih tražbina 10.468.511,98 kn,

- da stečajna masa tužitelja nije dostatna za namirenje utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika, jer stečajni dužnik nema nikakve druge imovine, te da je rješenjem stečajnog suda od 30. ožujka 2017. obustavljen i zaključen stečajni postupak nad tužiteljem zbog nedostatnosti stečajne mase,

- da je stečajni sudac dao odobrenje stečajnom upravitelju za podnošenje tužbe radi pobijanja predmetne pravne radnje, te da je tužba za pobijanje podnesena u zakonom propisanom roku,

- da ukupna vrijednost utvrđenih tražbina vjerovnika iznosi 10.468.511,98 kn, da tužitelj nema nikakve imovine te da bi u slučaju uspješnog pobijanja Sporazuma o otkupu potraživanja postojala mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika jer bi tuženik bio dužan vratiti u stečajnu masu iznos od 7.340.928,21 kn.

9. S obzirom na navedeno utvrđenje prvostupanjski sud je zaključio da su ispunjene sve opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji propisane odredbom čl. 127. SZ-a, budući da je pravna radnja poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, da se pravnom radnjom vjerovnici (objektivno) oštećuju u njihovoj ukupnosti, jer je tom pravnom radnjom umanjena imovina tužitelja za iznos koji je tuženik naplatio na temelju te pravne radnje, a krajnji rezultat pobijanja se očituje u mogućnosti namirenja vjerovnika, te da su ispunjene i posebne pretpostavke

propisane čl. 131. st. 1. u vezi s čl. 136. SZ-a, pa je prihvatio tužbeni zahtjev u cijelosti.

10. U pravu je žalitelj da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer su razlozi obrazloženja pobijane odluke nejasni, djelomično proturječni, a o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onog što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika i samih tih isprava i zapisnika zbog čega odluku nije moguće ispitati.

11. Prije svega, valja istaknuti da je cesija ugovor kojim vjerovnik svoje potraživanje prema dužniku ustupa 3. osobi (cesionaru). Cesija može biti besplatna i naplatna. U konkretnom slučaju očigledno je riječ o naplatnom potraživanju budući da je riječ o otkupu potraživanja. U odredbi čl. 2. st. 1. Ugovora stranke su odredile da će Aneksom I. odrediti iznos „otkupnine“ ustupljenog potraživanja. Nije sporno da stranke takav Aneks nisu sklopile nakon sklapanja ugovora. Međutim, spisu prileži i Ugovor o ustupu istog potraživanja sklopljen 18.1.2002. koji je ovjeren od J. bilježnika Mire Rudić 19. prosinca 2002. pod brojem Ov-8891/02 (list 199. spisa). Za taj ugovor stranke su sklopile i Aneks 23.1.2002. (list 198. spisa) kojim su odredile „otkupninu u iznosu od 50% vrijednosti ustupljenog potraživanja. Aneksom II ugovora (list 206. spisa) stranke su odredile novu otkupnu cijenu u iznosu od 3.558.430,25 kn (glavnica i zatezne kamate). Tužitelj je primio navedene isprave ali ih nije osporavao. U nastaloj činjeničnoj situaciji može se postaviti pitanje koja je pravna priroda tog ugovora i njegovih Aneksa. Ako su stranke valjanim ugovorom ugovorile otkup potraživanja i iznos „otkupnine“ a taj ugovor nisu stavile izvan snage koji je njegov pravni učinak budući da su stranke ponovno ugovorom od 31. prosinca 2003. ustupile isto potraživanje. Budući da je riječ o istom ugovoru kojim se ustupa isto potraživanje što je s „otkupninom“ koja je utvrđena Aneksom II. od 15. siječnja 2003. Ako otkupnina nije uređena novim ugovorom od 31. prosinca 2003. vrijedi li ona utvrđena Aneksom od 15. siječnja 2003. O tim činjenicama sud prvog stupnja nema očitovanja niti bilo kakvo objašnjenje i ocjenu izvedenih dokaza.

12. Predmnijevajući da cijena iz Aneksa ugovora za otkup potraživanja obvezuje stranke, a tužitelj taj Aneks nije pobijao može li od tuženika zahtijevati isplatu cjelokupnog iznosa koji je tuženik naplatio cesijom?

13. Također se onda postavlja pitanje može li tužitelj pobijati navedeni ugovor ako je tuženik preuzeo potraživanje uz visinu otkupnine od 3.558.430,25 kn, i što ako je tu otkupninu tuženik platio tužitelju. Tuženik je tijekom postupka dokazivao da je u ime tužitelja Mepling d.o.o. preuzimao određene obveze plaćanja čime je platio ugovorenu otkupninu pa je tako priložio brojne ugovore o preuzimanju ispunjenja prema vjerovnicima tužitelja i to: Salona Graditelj 3x50.000,00 kn (list 207.-209. spisa), prema Državnom proračunu 54.574,95 kn; 4.513,84 kn; 4.943,94 kn; 5.196,72 kn i 4.916,10 kn (list 210., 212., 213., 214. i 215. spisa), Helios Osiguranje 150.000,00 kn (list 211. spisa), priložio je Ugovore o asignacijama kojima je po uputi Mepling d.o.o. plaćao trećim osobama iznose od 24.200 kn, 1.850.000 kn, 1.500.000 kn, 370.000 kn, 400.000,00 kn, 249.685,77 kn, 30.000,00 kn, 93.250,00 kn i 10.000,00 kn. Nadalje priložio je cesiju kojom je ustupio Meplingu tražbinu prema dužniku Vinku Samardžiću u iznosu od 16.909,20 kn (list 222. spisa) te je i preuzeo

dug Meplinga prema društvu Conto d.o.o. u iznosu od 350.000,00 kn (list 225. spisa). Niti jedan dokaz tužitelj nije osporio niti se na njega očitovao a sud prvog stupnja nije te dokaze cijenio, iako tuženik u podnesku od 8. svibnja 2020. navodi da je za tužitelja platio iznos od 6.194.618,21 kn (od 1999. do 2009.), a u podnesku od 11. kolovoza 2020. tvrdi da je za tužitelja platio iznos od 3.081.673,66 kn. Tužitelj niti jedan dokaz nije osporio niti se očitovao na navedene isprave niti je osporio da je tuženik po njima izvršio plaćanja, a nije osporio niti da je naplatio iznos od 16.909,20 kn od Vinka Samardžića na temelju cesije (list 222. spisa). Ako te isprave nije osporio tužitelj niti je tvrdio da tuženik nije izvršio plaćanja ostaje nejasno zašto sud smatra da tuženik nije dokazao plaćanja na temelju tih isprava.

14. Nadalje, iz podataka u spisu nije sporno da je tuženik u ovršnom postupku naplatio iznos od 7.340.928,21 kn. U taj iznos je uključen i trošak ovrhe u iznosu od 44.125,40 kn o čemu postoji dokaz u spisu (list 12. spisa) i uplatnica na listu 13. spisa kojom je plaćen trošak izvršenja u iznosu od 44.125,40 kn. Očigledno je da taj trošak nije tuženik stekao na temelju ugovora o cesiji već na temelju onoga što je kao ovrhovoditelj platio za trošak ovrhe koji mu se vratio u izvršenju. Prema tome, dosuđivanjem i tog iznosa tužitelju, sud je očigledno pogrešno primijenio materijalno pravio jer je pogrešno utvrdio da je i taj iznos neosnovano stečen na temelju cesije.

15. Isto tako, među strankama nije sporno da je pravomoćna presuda P-6500/98 kao i drugostupanjska presuda GŽ-1504/03 djelomično ukinuta odlukom Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-347/04 od 21.6.2005. za iznos od 1.340.992,17 kn, a ostala je presuda na snazi za iznos od 970.417,40 kn (ta odluka nije priložena u spisu). Dužnik iz tog postupka Republika Hrvatska je podnijela novu tužbu radi povrata stečenog bez osnove od ovrhovoditelja Svetice-centar 27.4.2006. (list 129. spisa). Slijedom toga, očigledno je da će tuženik taj iznos morati vratiti kao stečeno bez osnove jer je otpala osnova na temelju koje je naplatio taj iznos. Ne može onda niti tužitelj osnovano od tuženika naplatiti taj iznos budući ga tuženik mora vratiti Republici Hrvatskoj. Ako bi tuženik bio obavezan taj iznos od 1.340.992,17 kn s kamatama vrati Meplingu tada bi po okončanu postupka po tužbi Republike Hrvatske isti iznos morao vratiti i Republici Hrvatskoj, što znači da bi isti iznos dva puta platio. Štoviše, ako bi Republika Hrvatska i otpustila dug Svetice-Centar u iznosu od 1.340.992,17 kn s kamatama tada tuženik taj iznos ne bi stekao na temelju ustupa već otpustom duga od Republike Hrvatske. Zbog navedenog razloga prihvaćanje zahtjeva za povrat stečenog iznosa od 1.340.992,17 kn nikako ne može biti osnovan.

16. Na kraju, nije sporno da je tuženik u ovrsi naplatio i zatezne kamate na glavno potraživanje od 2.902.634,25 kn, koje su se obračunale od 13. studenog 2002. do dana plaćanja 1. ožujka 2004. u iznosu od 4.066.619,24 kn. Kamate su obračunate na ukupan iznos glavnog potraživanja od 2.902.634,25 kn. Budući da je revizijom ukinuta presuda za iznos od 1.340.992,17 kn sa zateznom kamatom to tužitelj ne može niti potraživati sve kamate koje su obračunate u iznosu od 4.066.619,24 kn na ukupan iznos glavnog potraživanja već samo na onaj koji je pravomoćno okončan, a to je na iznos glavnog potraživanja od 970.417,74 kn koje su tekle od 13. studenog 2002. do 1. ožujka 2004., ali ne i kamate na iznos od 1.340.992,17 kn za isti taj period.

17. Posebno se ističe da je tužitelju to sve bilo poznato i da se na ročištu 5. ožujka 2020. na zapisniku tužitelj punomoćnik obvezao naknadno odredi tužbeni zahtjev u skladu s odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ali to nije učinio do kraja postupka. U svezi s tim, budući da je teret dokaza na tužitelju on je dužan dokazati koji iznos kamata može osnovano zahtijevati od tuženika od ukupnih kamata 4.066.619,24 kn (obračunate na ukupnu glavnici). Može zahtijevati samo onaj iznos kamata koji je obračunat i naplaćen za glavno potraživanje u iznosu od 970.417,40 kn. Budući da tužitelj nije dokazao koji je to iznos, a na njemu je teret dokaza, te da sud bez tog izračuna i po potrebi vještačenja to ne može utvrditi, onda o dijelu kamata ne može donijeti zakonitu i pravilnu odluku.

18. Zbog navedenih nejasnih i proturječnih razloga obrazloženja pobijanu presudu nije moguće ispitati.

19. Stoga je na temelju odredbe čl. 369. st. 1. i čl. 370. ZPP-a valjalo ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

20. U ponovnom postupku prvostupanjski sud će otkloniti navedenu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koju je ukazano ovim rješenjem tako što će sa strankama raspraviti navedene nejasnoće i sporna pitanja u smislu odredbe čl. 377. st. 1. ZPP-a te će pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje i potom donijeti novu zakonitu odluku koju će valjano obrazložiti. U toj odluci će ponovno odlučiti i o troškovima postupka uključujući i troškove ove žalbe (čl. 166. st. 3. ZPP-a).

Zagreb, 5. studenog 2021.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **eb300-a0f6e**

Kontrolni broj: **0ca36-de013-f2157**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.